

Sygn. akt III Ca 315/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lipca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Leszek Dąbek (spr.)

Sędzia SO Gabriela Sobczyk

Sędzia SR (del.) Beata Majewska-Czajkowska

Protokolant Aldona Kocięcka

po rozpoznaniu w dniu 2 lipca 2014 r. w Gliwicach na rozprawie

sprawy z powództwa W. F.

przeciwko M. F. i D. F.

o opróżnienie lokalu mieszkalnego

na skutek apelacji powódki

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 31 października 2013 r., sygn. akt I C 645/13

1 zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a uzupełnia rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 1 o tyle, że nakazane w nim opróżnienie przez pozwanych lokalu nastąpiło z powodu wykroczenia przez nich w sposób rażący i uporczywy przeciwko porządkowi domowemu;

b uchyla rozstrzygnięcia zawarte w punktach 2 i 3;

1 zasądza solidarnie od pozwanych na rzecz powódki kwotę 200 zł (dwieście złotych) z tytułu zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

SSR (del.) Beata Majewska-Czajkowska SSO Leszek Dąbek SSO Gabriela Sobczyk

Sygn. akt III Ca 315/14

UZASADNIENIE

Powódka W. F. żądała nakazania pozwanym M. F. i D. F. opuszczenia, lokalu mieszkalnego położonego w T.

przy ulicy (...) oraz zasądzenia na jej rzecz od pozwanych zwrotu kosztów procesu.

Uzasadniając żądanie twierdziła, że jest głównym najemcą lokalu mieszkalnego wynajmowanego przez (...) sp. z o.o. w T.. Pozwani zajmują lokal bez tytułu prawnego, urządzają w nim libacje alkoholowe, demolują mieszkanie i nie ponoszą kosztów jego utrzymania.

Pozwani M. F. i D. F. nie zajęli stanowiska w sprawie.

O toczącym się postępowaniu zawiadomiono Gminę T., która nie przystąpiła do sprawy w charakterze interwenienta ubocznego.

Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach w wyroku zaocznym z dnia 31 10 2013r. nakazał pozwany M. F. i D. F., aby opróżnili z rzeczy, opuścili i wydali powódce W. F. lokal mieszkalny położony w T. przy ul. (...), przyznał pozwany prawo do lokalu socjalnego, wstrzymał opróżnienie lokalu do czasu złożenia przez Gminę T. oferty umowy najmu lokalu socjalnego, orzekł kosztach procesu i w tym zakresie nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.

W ustalonym stanie faktycznym w motywach orzeczenia przywołał regulację art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 21 06 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U. z 2014r., poz. 150). Stwierdził,

że pozwani swym rażąco nagannym postępowaniem polegającym na urządzaniu libacji alkoholowych oraz dewastacji wyposażenia lokalu uniemożliwiają wspólne w nim zamieszkiwanie i uznał powództwo za uzasadnione. Orzekając o prawie pozwanych

do lokalu socjalnego oparł się na regulacji art. 14 ust. 4 ustawy, mając na uwadze,

że pozwany jest osobą bezrobotną. Przywołał regulację art. 17 ust. 1 i 2 ustawy i przyznał, że skoro przyczyną nakazania eksmisji pozwanych z lokalu było ich rażąco naganne postępowanie uniemożliwiające wspólne zamieszkiwanie, to zasadnym było zastosowanie przepisu, czego nie uczyniono. O kosztach procesu orzekł stosując regulację

art. 98 k.p.c. a o rygorze natychmiastowej wykonalności orzekał na podstawie regulacji art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c.

Orzeczenie zaskarżyła **powódka W. F. w części co do punktu 2 i 3**, która wносиła o jego zmianę poprzez uchylenie punktów 2 i 3 oraz zasądzenie na jej rzecz od pozwanych kosztów postępowania odwoławczego.

Zarzuciła, że przy ferowaniu zaskarżonego wyroku naruszono przepisy prawa procesowego i materialnego, regulacje:

- art. 227 k.p.c. poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z zeznań świadków na okoliczność rażącego i uporczywego wykroczenia pozwanych przeciwko porządkowi domowemu,

-art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędną ocenę zebranego materiału dowodowego odbiegającą od doświadczenia życiowego i reguł logicznego myślenia poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, w szczególności w postaci zdjęć przedstawiających pomieszczenie zajmowane przez pozwanych,

- art. 14 ust. 5 ustawy z dnia 21 06 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego poprzez przyjęcie, że działania pozwanych nie uzasadniają odmowy przyznania im uprawnienia do otrzymania lokalu socjalnego.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:

Sąd pierwszej instancji trafnie zakwalifikował roszczenie powódki a następnie orzekając skonstruował prawidłową podstawę faktyczną orzeczenia.

Składające się na nią ustalenia faktyczne nie były kwestionowane w apelacji,

w znacznej części dotyczą faktów bezspornych pomiędzy stronami, a w pozostałym zakresie mają podstawę w informacjach zawartych w wiarygodnych źródłach dowodowych.

Z tych też względów Sąd odwoławczy przyjął za własne ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji.

Orzeczenie uwzględniające powództwo nie zostało zaskarżone przez pozwanych, jest zatem prawomocne i wiąże Sąd odwoławczy.

Pozwany posiada status bezrobotnego i Sąd pierwszej instancji nakazując mu opróżnienie lokalu - stosownie do regulacji art. 14 ust. 1 zd. 1 w związku z art. 14 ust. 4 pkt 5 ustawy z dnia 21 06 2001r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (tekst jednolity Dz.U. 2014r. poz. 150) - był zobowiązany do orzeczenia o jego uprawnieniu do lokalu socjalnego.

Przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia umknęło jednak jego uwadze –

co przyznał się w uzasadnieniu wyroku – że regulacja ta nie ma zastosowania,

gdy przyczyną nakazania opróżnienia lokalu jest między innymi wykraczanie w sposób rażący lub uporczywy przeciwko porządkowi domowemu (art. 17 ust. 1 ustawy).

Z poczynionych ustaleń faktyczny wynika, iż pozwani nadużywają alkoholu

i urządzają w przedmiotowym mieszkaniu libacje alkoholowe, podczas których dochodzi do dewastacji wyposażenia lokalu i jego substancji i z tego powodu miały miejsce interwencje Policji.

Swym zachowaniem pozwani wykraczają zatem w sposób rażący i uporczywy przeciwko porządkowi domowemu – we wskazanym wyżej rozumieniu – wobec czego w świetle regulacji art. 17 ust. 1 ustawy, brak jest podstaw do zastosowania w sprawie wskazanej na wstępie regulacji prawnej, co apelacje czyni uzasadnioną.

Reasumując wyrok w zaskarżonej części jest wadliwy i dlatego apelację powódki jako uzasadnioną uwzględniono orzekając jak w sentencji w oparciu o regulację art. 386 § 1 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono stosując regulację art. 98 § 1 i 2 k.p.c. biorąc pod uwagę, iż pozwani w całości ulegli w postępowaniu odwoławczym i powinni zwrócić powódce poniesioną przez nią opłatę od apelacji.

SSR (del.) Beata Majewska – Czajkowska SSO Leszek Dąbek SSO Gabriela Sobczyk